

Arrest

nr. 256 868 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 april 2020 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker in mei 2018 in Griekenland als vluchteling werd erkend. Hij kreeg verblijfsdocumenten in mei 2018.

2.2. Verzoeker betwist vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland zou genieten. Hij stelt dat hem in Griekenland werd meegedeeld dat hij zijn verblijfsstatus zou verliezen indien hij langer dan drie maanden zou terugkeren, hetgeen hij heeft gedaan. Hij stelt hierdoor geen zekerheid te hebben, en meer risico te lopen om aan gevaren te worden blootgesteld. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van de Raad waaruit zou blijken dat een beslissing werd vernietigd zodat het CGVS verder onderzoek kon voeren naar de verblijfsstatus van verzoeker.

2.3. Vooreerst dient te worden benadrukt dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist. Verder kan een beschermingsstatus slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid van langer dan drie maanden, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Een verwijzing naar wat aan verzoeker zou zijn meegedeeld toen hij de toestemming kreeg om tijdelijk naar zijn land herkomst terug te keren kan hiertoe geenszins volstaan. Het gaat hier echter over een loutere niet gestaafde verklaring. Bovendien ging het in casu om een vertrek naar het land van herkomst, en is tevens niet aangetoond dat hetzelfde geldt voor een verblijf in België. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met redenen aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland. Betreffende verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien gaat het in de zaak die verzoeker aanhaalt, arrest met nr. 207.327 van 30 juli 2018, niet over gelijkaardige omstandigheden. In het desbetreffende arrest had de verzoekende partij immers reeds een bewijs dat hij zijn verblijfsstatuut in Griekenland kwijt was en ging het over de mogelijkheid tot het recupereren van zijn status. De Raad stelt vast dat verzoeker dergelijk bewijs niet heeft neergelegd.

3.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen

worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, in casu op vlak van huisvesting, toegang tot gezondheidszorg, toegang tot werk, kennis van de Griekse taal en discriminatie, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat de gebeurtenissen die hem zijn overgekomen volledig gelijklopen met degene besproken in de voorgelegde verslagen, wat niet volstaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Betreffende verzoekers verkrachting in Griekenland komt hij niet verder dan te stellen dat deze zou zijn geminimaliseerd, terwijl het logisch is dat hij moeite heeft om naar de politie te stappen gezien wat er reeds met hem is gebeurd. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing dat wordt vastgesteld dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om zich te beroepen op de bescherming van de Griekse overheden. Ook al zou verzoeker problemen hebben gehad met de politie op een bepaald moment in Chios, kan dit niet verklaren waarom verzoeker geen vertrouwen zou hebben in de Griekse autoriteiten in het algemeen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op sterke verschillen tussen verzoekers verklaringen op het CGVS en diegene opgenomen in het medisch certificaat. Verzoeker gaat hier echter niet op in.

Voor zover verzoeker tot slot nog verwijst naar de “eerste bestreden beslissing”, stelt de Raad vast dat deze beslissing van 25 november 2019 door de verwerende partij is ingetrokken op 20 februari 2020, waardoor deze beslissing ex tunc uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoeker kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 februari 2021, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met recente informatie over de toegang tot documenten en socio-economische rechten van erkende vluchtelingen in Griekenland. Verzoekende partij vervolgt dat het bijna onmogelijk is om toegang te krijgen tot hulp, bijstand en de basisbehoeften. Voorts wijst zij erop dat zij homoseksueel is en al slachtoffer is geworden van verkrachting in Griekenland. Verzoekende partij vreest dat zij opnieuw slachtoffer zal worden en dat zij evenmin kan rekenen op de Griekse politie die gewelddadig is tegenover onder andere homoseksuelen. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij zeer kwetsbaar is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht (kunnen) plaatsen. Ze beperkt zich immers tot het opnieuw verwijzen naar algemene informatie, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene opmerkingen waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen eerder concreet werd vastgesteld met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en verzoek om internationale bescherming alhier.

Wat de door verzoekende partij ter zitting neergelegde algemene informatie betreft, meer bepaald het rapport “Beneficiaries of international protection in Greece – Access to documents and socio-economic rights” van RSA en de stiftung PRO ASYL van maart 2021, geldt hetzelfde en kan dan ook worden verwezen naar hetgeen eerder in eenzelfde zin in de beschikking van 11 februari 2021 werd opgemerkt, met name: “Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a

priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling."

Waar verzoekende partij, die ter zitting zeer algemeen opmerkt zeer kwetsbaar te zijn, op algemene wijze laat gelden dat het bijna onmogelijk is om in Griekenland toegang te krijgen tot hulp, bijstand en de basisbehoeften, zonder dit enigszins met betrekking tot haar eigen persoonlijke situatie *in concreto* te onderbouwen, verwijst de Raad dan ook naar hetgeen eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, waarbij wordt *"benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, in casu op vlak van huisvesting, toegang tot gezondheidszorg, toegang tot werk, kennis van de Griekse taal en discriminatie, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat de gebeurtenissen die hem zijn overgekomen volledig gelijklopen met degene besproken in de voorgelegde verslagen, wat niet volstaat."*

In die zin werd eerder in de beschikking vastgesteld en verzoekende partij slaagt er thans niet in hier een ander licht op te werpen, dat *"Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing."*

Met het louter en op algemene wijze herhalen ter zitting dat zij homoseksueel is en al slachtoffer is geworden van verkrachting in Griekenland, doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan hetgeen dienaangaande eerder in voormelde beschikking op de volgende wijze werd vastgesteld: *"Betreffende verzoekers verkrachting in Griekenland komt hij niet verder dan te stellen dat deze zou zijn geminimaliseerd, terwijl het logisch is dat hij moeite heeft om naar de politie te stappen gezien wat er reeds met hem is gebeurd. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de motieven hieromtrent in de bestreden beslissing dat wordt vastgesteld dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om zich te beroepen op de bescherming van de Griekse overheden. Ook al zou verzoeker problemen hebben gehad met de politie op een bepaald moment in Chios, kan dit niet verklaren waarom verzoeker geen vertrouwen zou hebben in de Griekse autoriteiten in het algemeen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op sterke verschillen tussen verzoekers verklaringen op het CGVS en diegene opgenomen in het medisch certificaat. Verzoeker gaat hier echter niet op in."* Verzoekende partij ontkent noch betwist met betrekking tot de verkrachting waarvan zij in Griekenland het slachtoffer zou zijn geworden, zich nooit tot de Griekse politie te hebben gewend voor hulp en/of bescherming. Door de commissaris-generaal wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht en op goede grond besloten dat *"Aangezien u geen poging ondernam zich door de Griekse autoriteiten te beschermen, toont u niet aan dat u op deze niet zou kunnen rekenen."* Verzoekende partij haar betoog ter zitting dat zij vreest dat in

het geval zij in Griekenland opnieuw het slachtoffer van dergelijke feiten zou worden zij niet op bescherming van de Griekse politie zal kunnen rekenen, die zij als gewelddadig tegenover andere homoseksuelen bestempelt, is dan ook, gelet op het voorgaande, niet ernstig, nu het slechts een louter persoonlijke veronderstelling van harentwege is die niet op enige eigen concrete en persoonlijke ervaringen berust, laat staan op meerdere ernstige pogingen vanwege verzoekende partij om in Griekenland de hulp en/of bescherming van de politie, en ruimer de autoriteiten aldaar in te roepen.

Verzoekende partij gaat voorts niet concreet in op en laat (alzo) voor het overige na opmerkingen met betrekking tot de grond in de beschikking van 11 februari 2021 te formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS